

POLITIEKE KORREKTHEID KÁN VOEDSELSEKERHEID VERNIETIG

DEUR

DR PHILIP THEUNISSEN

Die Oekraïne was vir meer as 200 jaar onder die beheer van die imperiale regering van die Russiese tsaars. Toe die laaste tsaar se mag in 1917 deur die kommunisme verbreek is, wou dit voorkom of die langverwagte geleentheid vir onafhanklikheid uiteindelik vir die Oekraïense bevolking aangebreek het. Optimistiese burgers van dié land het hulleself as 'n onafhanklike republiek verklaar en hul antieke hoofstad, Kiev, as die setel van hulle eie regering aangewys.

Die geskiedenisboeke toon egter aan dat hulle opgewondenheid nie lank geduur het nie. Teen die einde van daardie selfde jaar het die nuutgestigte Sowjet Unie, onder leiding van Lenin, al die gebiede onder die vorige tsaars se beheer herwin, spesifiek die vrugbare Oekraïne ook. Dit het vier jaar van konflik ingelei en gepaard gegaan met voortdurende veldslae tussen die Oekraïne se eie nasionale mag en die Rooi Leer van Lenin aan die een kant asook Poolse, Romeense en Duitse magte aan die ander kant. Teen 1921 is die oorlog met 'n oorwinning vir die Sowjet-magte beëindig. Dit het daartoe gelei het dat die grootste deel van die land aan die Sowjet Unie onderwerp is terwyl van die westelike dele onder Pole, Romenië en Tjeggieslovakye verdeel is. Dit was nie die einde nie maar eerder die begin van die Oekraïne se stryd wat volgens The History Place se artikel: "*Genocide in the 20th century*" uiteindelik tot die totale verhongering van die land gelei het.

Kort na die oorwinning het die Sowjet Unie op groot skaal graan uit die Oekraïne na Moskou en ander Russiese stede verskeep om hul eie honger burgers te voed. Die tekort aan voedsel in die Oekraïne het uiteraard daartoe gelei dat Lenin en sy Sowjet-regering se verwerping tot nuwe laagtepunte onder die nuutverwerde gebied se bevolking gelei het. Om dit teen te werk het Lenin sy greep op die land verslap, minder graan uit die land verskeep en selfs so ver gegaan om die vrye mark sy gang in die Oekraïne te laat gaan. Hierdie vars bries het die Oekraïense inwoners se kultuur weer laat herleef, 'n nasietrots aangewakker en die produksiekapasiteit, veral voedselproduksie, laat floreer, totdat Lenin in 1924 dood is en deur Joseph Stalin as leier van die Sowjet Unie vervang is.

Stalin was een van die genadelooste heersers ooit en die verlies aan invloed in die Oekraïne het hom gladnie aangestaan nie. Hy was 'n voorstander van die Sowjet se stelsel van grondbestuur en kollektiewe besit en ten einde die Oekraïense vryheid van gees te onderdruk het hy in 1929, in 'n land waar 80% van die bevolking tradisionele boere was, alle plase en lewende hawe genasionaliseer. Onder hierdie boere was daar die sogenaamde Kulaks, 'n ryk klas boere wat 24 akker of meer se grond besit het en wat ook van plaaswerkers gebruik gemaak het. In wese was 'n Kulak dus 'n welvarende kommersiële boer gewees wat surplus voedsel kon produseer.

Stalin was van oortuiging dat enige toekomstige Oekraïense volksopstande deur die Kulaks geïnisieer sou word en hy proklameer vervolgens sy beleid van "*liquidating the Kulaks as a class.*" Daarmee saam het bykomende wetgewing dit ook verbied dat enigeen enige hulp van watter aard ook al aan onteiene Kulaks kon bied. As verklaarde vyande van die staat, onteien van hulle eie plase en ontnem van al hulle privaat besittings, is daar na bewering 10 miljoen van hierdie hawelose kommersiële boere in goedere treine gelaai en na spesiale nedersettings in die verste uithoeke van Siberië gedeporteer. Bykans 'n derde het in die haglike omstandighede omgekom terwyl dié wat enigsins arbeid kon verrig as slawe in die myne en fabriek gebruik is.

Tuis in die Oekraïne was daar teen 1933 reeds 75% van die plase onder die regering se kollektiewe beheer en het die Sowjetse soldate met absolute geweld die oorblywende boere gedwing om op die kollektiewe plase te werk. Ten spyte hiervan was die eens trotse boere vasbeslote om hulle eertydse glorie te herstel en het hulle bly weerstand bied deur hul eie oeste eerder te vernietig as om dit aan die Sowjet-regering te oorhandig. Die verlaging in produktiwiteit het tot groot tekorte in die beskikbaarheid van voedsel gelei en wat ookal geproduseer was, is grootliks na Rusland verskeep. Die koringoes van daardie jaar, wat genoeg was om aan die Oekraïense bevolking se eie behoeftes te kon voldoen, is op die internasionale markte verkoop om kontant vir die Sowjet-regering in Rusland te genereer waarmee weermagtoerusting op die vooraand van die Tweede Wêreldoorlog mee uigebrei is.

Die uiteinde was dat daar letterlik geen voedsel meer vir die Oekraïense bevolking beskikbaar was nie, behalwe dit wat vir die polisie, soldate en politici gereserveer was. Desperate Oekraïense burgers het blare geëet, katte en honde geslag, muise en wilde voëls gekook en in uiterse gevalle selfs die lyke van dooie mense as voedselbronne geplunder. Toe die hongersnood sy hoogtepunt in die lente van 1933 bereik het, het daar na bewering 25,000 mense per dag van hongersnood in die Oekraïne omgekóm. In totaal word geraam dat 10 miljoen mense as gevolg van die kunsmatig geskepte hongersnood gesterf het.

Mense van Oekraïense oorsprong wat in Amerika, Europa en Kanada woonagtig was, het op berigte van die hongersnood gereageer en kos na hulle families in dié land gestuur. Hierdie kos het nooit verder as Oekraïense hawens gekóm nie. Dit was die amptelike beleid van die Sowjet regering om die hongersnood geheel en al te ontken en hulle het aangevoer dat berigte daarvoor doelbewuste pogings was om die Sowjet regering in onguns te bring. Binne die Sowjet Unie is mense gearresteer wat die woorde "hongersnood" of "overhongerig" gebruik het. Selfs Westerse regerings het 'n passiewe houding teenoor die "sogenaamde" hongersnood ingeneem, al was hulle deeglik daarvoor ingelig deur hul eie diplomate in die Sowjet Unie. Met die storm van die Tweede Wêreldoorlog aan die opbou, het hulle Stalin as 'n bondgenoot teen Hitler beskou en is daar selfs nuwe handelsooreenkomste met sy kommunistiese regering gesluit, eerder as om aantygings oor die hongersnood in die Oekraïne te maak.

Ten einde van 1933 het die Oekraïense bevolking met 25% verminder en is die Kulaks as 'n klas totaal vernietig. Met sy doelwitte bereik, het Stalin sy greep verslap en toegelaat dat voedsel weer in die land versprei kon word wat daartoe gelei het dat die hongersnood geleidelik begin afplat het. Die vervolging van vyande van die staat het egter voortgeduur en is eers in 1941 gestaak toe Hitler se Duitse troepe die Oekraïne binne geval het. Ironies is een gewelddadige vorm van regering toe maar net weer met 'n soortgelyke een vervang. Hitler was self ook opsoek na voedsel vir sy veggende magte en sy weermag het net weer opnuut die kosmandjies van die Oekraïne vir eie belang gestroop.

Die politieke landskap van 1933 het tot gevolg gehad dat die volle waarheid oor die Kulaks se uitwissing en die gepaardgaande impak daarvan op die voedselsekerheid van die Oekraïne, vir lank nie geopenbaar is nie. Die Tweede Wêreldoorlog se ekonomiese realiteite en politieke korrektheid het die Kulaks se verhaal onder die mat ingevee. Dit is maar eers sedert die inploffing van die Sowjet Unie dat die ware feite ontdek is maar selfs vandag nog word die Kulaks se verhaal nie eers binne die Oekraïne aan die groot klok gehang nie. Daar is net oor al die jare heen nog te veel voortdurende konflik tussen die Oekraïne en Rusland en telkens wil die oorwinnaars nie net die grondgebied opeis nie maar ook die geskiedenis hul eie maak. Wat ookal die huidige "amptelike" weergawe oor die Kulaks is, hou die werklike feite 'n waardevolle les in van wat politieke inmenging aan die voedselsekerheid van 'n land kan doen en hoe die politieke korrektheid van alliansievennote die ingryping in 'n tragedie kan onderdruk, ten koste van die lewens van doodgewone landsburgers.

Deportation of kulaks

SIX MILLION PERISH IN SOVIET FAMINE

Peasants' Crops Seized, They and Their Animals Starve

The hardship that this peasant woman knows is of a kind that is common in all parts of the Soviet Union. She and her horse are the only ones left in her village. Her crops have been seized, and she and her horse are the only ones left in her village.

Starvation had set in throughout the world, and the world was in the grip of a great famine. The peasants, who had worked the land for years, were dying off by the millions. The world was in the grip of a great famine, and the world was in the grip of a great famine.

